

פעולת צדיק

ע"ש מהרי"ץ זצוק"ל - גאון רבני תימן ותפארתם

בראשות מרן הגאון רבני יצחק רצאבי שליט"א
פוסק עדת תימן

לק"י

המלחמה על עם ישראל - מבית ומחוץ

בעוה"ר, בני ישמעאל, מכריזים בריש גלי כבר שנים, שברצונם להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן. זה איום ונורא. יש את עניין איום הפצצה הגרעינית, שעליה כולם יודעים. אולם ישנו דבר שלא כולם יודעים. אויבי ישראל מעמיקים עצה, לא רק בדרכים גשמיות, כלי נשק מתוחכמים שביכלתם להשיג, אלא גם באופן רוחני. דהיינו, הם משתמשים נגדנו בכוחות לא טבעיים. בספר גביע הפנינים, המחבר כותב בשם הרב יצחק כדורי זצ"ל, צוררינו חכמים להרע. סיפר לי אחד המסייעים לצדיק הקדוש זקן המקובלים כמה"ר יצחק כדורי זיע"א, שאמר לו הרב כדורי בפה קדשו, הצורך מאירן ומפלגתו ימ"ש, מהזיקים בכשפים הפועלים בכוחות הטומאה להכניע את עם ישראל. ואל תקל ראש בזה. זוהי סכנה שאינה ידועה לכולם. אבל צריכים לדעת, שיש גם את הדברים האלה:

בנוסף חוץ מזה שאנו נמצאים גם במלחמה גשמית וגם מלחמה רוחנית, אבל גם הערב רב שבתוכנו מאיימים על לומדי התורה ומצערים אותם. בודאי שמצד אותם הרשעים הדבר חמור מאד, אבל אולי גם אנו צריכים לבדוק את עצמנו. אם נגזרה כזאת גזירה על לומדי תורה, צריכים לחשוב, "אבל אשמים אנחנו". אם הקב"ה הביא עלינו גזירה כזאת, כנראה ש"בשלנו הסער הזה", רח"ל. כתוב, אשרי מי שעמלו בתורה, ועושה נחת רוח ליוצרו. אומר מהרי"ץ, פירוש, שהעוסק בה נקי מעון וחטא, שאז המלך משתעשע בו ובתורתו. לא מספיק שהוא עמל בתורה, אלא צריך שיתן נחת להקב"ה. אבל מי שהוא מלא מסרחון צואת עוונותיו, אין תורתו נחת רוח לבוראו. כי כשאדם נקי אז כשעוסק בתורה, שכנה שורה, ונעשה כסא ומושב לשכינה. לא כן כשאינו נקי ח"ו, כי אין בו לא מושב, ולא כסא. כי החטא יהיה קוץ מכאיב ליושב על הכסא:

וכיון שישנה מלחמה כ"כ חזקה עלינו, מאחר ויצה"ר משתמש בכל דברי הטומאה, במכשירים האיומים והנוראים שלא היו במשך כל הדורות, על כן צריכים לנגדו לקחת כיום את הנשק הכי חזק, וישנם שני דברים, שאותם צריכים לקחת:

ראשית, עניין עמל התורה. דהיינו, בכדי שאדם לא יחפש לעצמו כל מיני שטויות והנאות בדברים אחרים, א"כ צריכה להיות השמחה במצוות ובלמוד תורה. אדם שלומד ונהנה מלימוד התורה, עמל בתורה ומוצא בה מתיקות, אזי הוא כבר לא יחפש תענוגות העולם הזה. אם כשהוא לומד, הוא מרגיש מאושר, זהו אשרו, בהנאה ובטעם של לימוד, כל אחד כפי מדרגתו, א"כ כשהוא שמח בזה, ממילא יצה"ר בורח ממנו, והוא לא יחפש הנאה בדברים אחרים. אבל אם אדם לומד, רק כי הוא חייב ללמוד, אבל נשמתו אינה בתוך העניין, ממילא יצה"ר ימצא אצלו הרבה סדקים כדי להיכנס:

דבר נוסף, קל יותר, זהו הלימוד בספר הזוהר הקדוש, שכידוע מזכך את הנשמה. לפי המצב כיום, אפשר לומר שזו כמעט חובה על כל אחד ואחד. כיון שהטומאה התגברה כ"כ, א"כ צריכים לחזק מאד את הקדושה:

כמו כן, חייבים לשמור על קדושת המחנה. לקיים "ובערת הרע מקרבך". דהיינו, להשפיע על אנשים שמחזיקים במכשירים הטמאים האלה, שיחליפו אותם במכשירים מכשילים שרים, ויהי רצון שהמב"ה יערה עלינו רוח קדושה וטהרה. אכ"ר:

מלוקט ומתומצת מתוך השיעור השבועי - מוצש"ק וילך התשע"ד

לידידנו הנכבד והיקר
ראש וראשון
לכל דבר שבקדושה
העומד לימין מוסדותינו
"פעולת צדיק"
הרב **ברק צברי** הי"ו
סגן רה"ע - אלעד
ונות ביתו מנב"ת

שלוחה בזאת ברכותינו
מעומקא דלבא
לרגל השמחה
השרויה במעונם
עם הולדת **בתם** תחי'

יהי רצון שיזכו לרוות
נחת דקדושה ממנה
ומשאיר יוצאי הצליהם
מתוך בריאות, שפע שמחה,
אושר ופרנסה טובה

כעתירת
הנהלת מוסדות
"פעולת צדיק"

מבצע למצטרפים חדשים

רוצים להיות שותפים בזיכוי הרבים, בהפצת תורה ומסורת, בהחזקת כולל אברכים ולומדי תורה, בהוצאת ספרי קודש לאור, בארגון בני הישיבות ועוד, חייגו לארגון "פעולת צדיק" 03-6780070, שי נאה למצטרפים.

שואל ומשיב

דין כיסוי הראש שתפורה בו כרית ספוג הנקרא "בובו"

שאלה: האם נכון שאסור לאשה ללכת עם "בובו"?

תשובה: בודאי נכון. כל התבלטות, היא פריצות. כמובן, אנחנו מדברים על "בובו" נפוח ובולט, כי ישנם כמה סוגים. רש"י על הפסוק המובא בספר ישעיה (ג', ט"ז) "הלוך וטפוף תלכנה", מפרש "ויונתן תירגם, ובפתהו מקפן, היו קושרות פיאות נכריות, קליעת שערות תלושין, כורכות עם קליעותיהן שיראו גסות וטיפופות". ופירוש המלה טפופות: הינו, מוגבהות:

ואמנם לכאורה יש לטעון שמפרשים אחרים מרבתינו הראשונים והאחרונים, מצינו שכתבו ביאורים שונים למלה וטפוף. כגון הר"י קרא פירש שהוא לשון דיבור, דהיינו שהיו הולכות ומדברות. וכעין זה כתב ר"י כספי שהכוונה הולכות ומפטפות ביניהן בהבלים ושטיות. ולפי דעת אבן בלעם והר"א אבן עזרא פירושו לשון טף, הולכות מהלך טף. וכנראה כוונתם כהילוך אטי של טף דהיינו תינוקות, וכעין זה פירש במצודת דוד שהיו הולכות דרך גאווה בנחת וכו'. אי נמי כוונתם בהיפך. כפירוש המלבי"ם שם שכתב כעין הטף במרוצה. ולרד"ק ולרבינו ישעיה מטרנאני פירושו שהיו משחקות זו עם זו ברחובות ובשווקים כמו נערים בלי בושה. ולהר"א מבלגנצי פירושו ששמו עליהן שמן המור ובשמים ותמרוקים, כדי שיריחו האנשים את ריחן וימשכו אליהן וכו'.

א"כ מה מחייב אותנו לקבל ולקבוע הלכה למעשה דווקא את פירוש רש"י בזה. בפרט שידוע הכלל כי רש"י בפירושו לתנ"ך הוא פרשן ולא פסקן, דהיינו שלא התכוין לפרש לפי ההלכה דווקא אלא מה שמתאים יותר לפשט הפסוקים. ולא עוד אלא שרש"י בעצמו הקדים שם להביא פירוש נוסף, שארוכה היתה מהלכת בצד שתי קצרות יעו"ש. וכל שכן שפירוש זה מובא למעלה בקודש בגמ' שבת דף ס"ב ע"ב יעו"ש ומשם שאב אותו רש"י. ומאידך בגמרא ביומא דף ט' ע"ב יש פירוש אחר לכך, שהיו מהלכות עקב בצד גודל. וע"ע פסיקתא דר"כ פיסקת ותאמר ציון דף כ"ב ע"ב, וילקוט שמעוני שם רמז שצ"ז, ומדרש הגדול ריש פרשת מצורע דף שס"ח, ובמצויין שם, ובמהרש"א שם במסכת שבת. והפירוש השני שהעלה רש"י, הוא אליבא דתרגום יונתן בלבד. ומדוע נתפוס להלכה כפירוש השני. אדרבה יותר מסתבר לקבוע כפירוש הגמרא.

ולכל הפחות יש מקום לומר, כי למקילות בזה יש על מה לסמוך, כיוון שאין לדבר מקור מוסמך ומקובל על הכל. וכי שייך בכגון דא ספיקא דאורייתא לחומרא. מה גם שבספרי הפוסקים, ראשונים ואחרונים, לא נזכר שמץ דבר מכל העניין הזה:

אבל יש ויש להשיב לכל הטענות הללו, כי למרות שנאמר בזה ע"י רבותינו פירושים שונים, ולא רק בזה אלא גם ביתר פרטי התכשיטים והמלבושים שהוכיח עליהם הנביא ישעיה שם, מ"מ כל בר דעת מבין שמסתבר מאד שאין הפירושים הללו נחלקים לעניין הלכה, רק בהבנת פירוש הפשט. וכל אחד מן החכמים טעמו ונימוקו עמו, כיצד לפרש מלה פלונית ואלמונית, ומאיזה שורש היא, ואופן דקדוק המלה המורה על משמעותה. אבל אין זה נוגע כלל לדינא, כי כולם מודים שכל הפירושים אמת, שהם דברים הנוגדים לצניעות, לפי שכל דבר הגורם להבלטה יתירה שאין לאשה בזה שום צורך עצמי רק להיראות ולהתייפות כלפי חוץ, הוא גרוע. ולכן לא תמצא שהמפרשים דוחים אחר שנאמר במלים הללו, מצד שנראה להם שאין בכך גנאי וחסרון צניעות, רק כל הנדון שלהם הוא מצד הלשון, ותו לא:

ומה שבספרי הפוסקים לא נזכר דבר זה אינו מוכיח כלל, כי לא נתעוררה שאלה זו בזמניהם כפי המציאות שלהם. ועוד, אטו כי רוכלא ליחשבו וליזלו, הרי בכל דור ובכל מקום מתחדשים דברים כאלו. ואי אפשר לפרט ולכתוב את הכל. על כרחנו הדבר נתון לשיקול הדעת של גדולי תורה ויראה, אשר רגשי הצניעות והקדושה מפעמים בקרבם. ומכח דימוי מילתא למילתא, וליכא מידי דלא רמיזא באורייתא:

יכולה אולי להתעורר טענה נוספת, כי רש"י דיבר על קליעת שערות וכו', וא"כ נדון דיין אולי שאני, כי ניכר וידוע שזה לא שערות שתתפאר בהם, ואינו אלא ספוג, כיוון שרואים שזה מעוצב באופן מדויק ואחיד. אבל הדעת נותנת שאין זו סיבה לחלק ולהקל. ואולי אדרבה זה יותר יפה:

סיבה נוספת להחמיר בכך, כי ידוע מחז"ל שכך דרכו של יצה"ר, היום אומר לו עשה כך ומחר כך עד שאומר לו לעבוד ע"ז. כמו"כ בנ"ד. אם מקילים ראש בזה, מחר יבליטו ע"י ספוג וכיו"ב מקומות אחרים בגוף, ואחריתה מי ישורנה:

הלכן יש למהר ולבטל תופעה זו מקרב המחנה, להסיר מכשול זה מישראל טרם יפשה נגע צרעת הלז, פן יצא הקצף ח"ו ותתקיים הקללה האמורה בנביא (ישעיה שם פסוק י"ז) ושפח (לשון צרעת) י"י קדקד בנות ציון וגו' רח"ל: האם לא די לנו בכל הפריצות השולטת כיום, עד שיבואו להוסיף עליה. אתמהא. המקום ברוך הוא יגדור כל פירצותינו, ולא יראה ערות דבר וישוב חלילה מאחרינו, שובה י"י את שביתנו:

תשובות מרן הגאון שליט"א מתוך שו"ת עולת יצחק חלק ד' כת"י

הקבלת פני רבו חוה"מ פסח - רחובות

מעמד מרומם ונשגב היה בכינוס הקבלת פני רבו בחוה"מ דפסח התשע"ה במרכז רוחני "יד לשבים" בעיר רחובות. קהל רב מהעיר ומחוצה לה גדש את המקום ע"מ להקביל את פני מרן שליט"א ברגל וכן להתענג מדברי תורה בחג הקדוש. המעמד החל בתפילת מנחה, כשלאחריה נשא מידברותיו הרה"ג מאיר אהרון שליט"א בהלכות החג. לאחר תפילת ערבית נשמעו דברי תורה מפי הרה"ג שמריהו יוסף יונה שליט"א - מו"צ בבית ההוראה ד"פעולת צדיק" מענייני דיומא. לאחמ"כ הושרה השירה המקורית "אגיל ואשמח" ע"י המשורר הרב יוסף אלעזר הי"ו כאשר כל הציבור עונה לו בקול רם ואחיד.

רגעי השיא של מעמד מרומם, נעלה וקדוש זה היו בשעת המשא המרכזי של מרן שליט"א אשר ריתק את הציבור בחידושי תורה מאלפים מתוקים מדבש ונופת צופים. בסיום הדרשה נשאל מרן שליט"א שאלות בהלכה למעשה ע"י הציבור שיצא ממעמד זה בהרגשה של התרוממות רוחנית וקדושה. תודתינו נתונה להנהלת מרכז רוחני "יד לשבים" וכן לה"ה: הרב דקל ענקי הי"ו, הרב אוהד נהרי הי"ו, הרב שילה יגאלי הי"ו והרב יוסף אלעזר הי"ו.

הריפות מהרי"ץ מילדותו

סיפרו תלמידי חכמים, כי כאשר היה מהרי"ץ בגיל 11 שנים בערך, שאל אותו רבו שאלה. מהרי"ץ למד אצל כל גדולי הדור, אבל אחד מהרבנים המפורסמים והמיוחדים, זהו מורנו הגאון הקדוש מארי יהודה צעדי זצוק"ל. הוא זכה לעמוד בפרץ, ולהחזיק את המסורת, כנגד הרוחות שהתחילו לנשב אז. הוא זכה לבסס את הדברים, עוד מלפני מהרי"ץ. בתקופה הזאת, מהרי"ץ היה עדיין צעיר. הוא כתב בהקדמה לתכלאל עץ חיים, מורנו הקדוש מהר"י צעדי:

עליו יש לדרוש את הפסוק, תרחיב צעדי תחתי ולא מעדו קרסלי [תהלים י"ח, ל"ז]. בזכותו החזקנו מעמד, ולא מעדו קרסולינו. כי בזמנו, היתה המחלוקת בענייני מסורת ומנהגים. והוא זה אשר ישר את הדברים, וסגר את המחלוקת. וברוך ה', מאז העדה מתנהלת על מי מנוחות, פחות או יותר, ללא חילוקי דעות קשים, כאשר היה באותו הדור:

מהר"י צעדי השתעשע בתלמידו, מהרי"ץ, אשר היה אז ילד קטן. הוא היה שואל אותו שאלות, בפני קהל ועדה. לפני שנכתוב את השאלה, יש צורך בהקדמה:

כידוע, בספר דניאל ישנו סיפור על הצלם אשר הקים נבוכדנאצר הרשע, שהיה עובד ע"ז. הוא עשה צלם גדול מזהב, משהו גדול ונורא, והוא ציוה על כולם להשתחוות לצלם שלו. כתוב שם כך, בַּעֲדָנָא דִּי תִשְׁמְעוּן קַל קִרְנָא מְשֻׁרְקִיתָא קְתָרוֹס סְבָכָא פְּסִנְתִּירִין סוּמְפִנְיָה וְכַל זְנִי זְמֶרְא, תִּפְּלוּן וְתִסְגְּדוּן לְצִלָּם דְּהָבָא [דניאל ג', ה']. דהיינו, כולם חייבים להשתחוות, לצלם שהוא הקים בבקעת דורא. הביאו את כל העמים והלשונות, וביניהם גם את היהודים. שמים היה, שְׂדַרְךָ מִישַׁךְ, וְעֵבֶד נְגוּ. אלו השמות הארמיים, של חנניה מישאל ועזריה:

באו וסיפרו לנבוכדנאצר, כי היהודים לא משתחוים לצלם. הוא קרא ואמר להם, תשמעו, אם אינכם משתחוים, אף אחד לא יציל אתכם מידי. עונים לו הצדיקים הללו, חנניה מישאל ועזריה, עֲנֵנו שְׂדַרְךָ מִישַׁךְ וְעֵבֶד נְגוּ וְאֶמְרִין לְמַלְכָּא, נְבוּכַדְצַצַּר לֹא תִשְׁחִין אֲנַחְנָה עַל דְּנָה פְתָגְסָה לְהַתְבוּתְךָ [שם, ט"ז]. הקב"ה יציל אותנו מכבשן האש. ואם הוא לא יציל אותנו, וְהָן לֹא, אפילו אם הקב"ה לא יציל אותנו, אם אין לנו זכות להינצל, יְדִיעַ לְהוֹא לְךָ מַלְכָּא, דִּי לֹאֲלֵהִיךָ לֹא אֵיתְנָא פְּלַחִין [שם, י"ח]. יהיה מה שיהיה, איננו עובדים ע"ז. נבוכדנאצר כעס מאד, והתמלא חימה:

הוא אמר, תבעירו את כבשן האש פי שבע, ותשליכו לשם את חנניה ומישאל ועזריה כשהם כפותים. וכך עשו. חיממו את כבשן האש, כמו שהפסוק אומר אח"כ, וְאָמַר לְמִזָּא לְאַתְוֹנָא, חַד שְׂבָעָה עַל דִּי חִזָּה לְמִזְיָה [שם, י"ט], והוא הביא כמה גיבורי חיל, אנשים חזקים, אשר השליכו אותם כפותים לתוך כבשן האש. מרוב החום, נשרפו אותם אלה אשר השליכו אותם:

אח"כ בא נבוכדנאצר והסתכל, הציץ והשתומם, כיוון שהוא ראה אותם בתוך כבשן האש. הפסוק אומר, הֲלֹא גִבְרִין תְּלֵתָא רְמִינָא לְגוּא נֹרָא מְכַפְתִּין. עֲנִין וְאֶמְרִין לְמַלְכָּא יְצִיבָא מַלְכָּא. עֲנָה וְאָמַר הָא אֲנָה חִזָּה גִבְרִין אַרְבַּעָה [שם, כ"ד כ"ה]. שלחנו שלשה אנשים, וכעת אני רואה ארבעה אנשים. שְׂרִין מְהֻלְכִין בְּגוּא נֹרָא, וְחֻבְלָא לֹא אֵיתִי בְּהוֹן, וְרַוְהָ דִּי רְבִיעָאָה דְּמָה לְבַר אֲלֵהִין [שם]. אני רואה ארבעה אנשים. מי הוא השוטה, אשר יכנס לתוך כבשן האש? מי זה הרביעי? הוא דומה ל'בר אלד'ים'. נבוכדנאצר מתפעל ומשתומם, הוא לא ראה דבר כזה מימיו. הוא הביא לשם, את כל האחדשדרפנים

והסגנים והפחות. ונבוכדנאצר מתקרב ואומר להם, אתם העבדים של הקב"ה, והוא הציל אתכם מתוך כבשן האש. אין אלוה כזה בעולם, אשר מסוגל לעשות דבר כזה. ובזכות שלא שמעתם לי, ולא רציתם להשתחוות לצלם שלי, ומלאת מלפא שְׁנִי וְיִהְיֵו גְשְׁמָהוֹן דִּי לֹא יִפְּלַחוּן וְלֹא יִסְגְּדוּן לְכָל אֲלֵהָ [שם, כ"ח]. והוא מסיים, וּמְנִי שִׁים טַעַם דִּי כָל עַם אֲמָה וְלִשָׁן דִּי יֵאמַר שְׁלוּ עַל אֲלֵהָהוֹן [שם, כ"ט], אני נותן ציווי, לכל עם ואומה ולשון, כי מי שיאמר דבר רע על האלוה הגדול מכולם, אשר הצליח להציל אתכם מתוך כבשן האש, דבר שלא נשמע מעולם, מי שיפגע באלד'י ישראל, הַדְּמִין יִתְעַבֵּד. וּבִיְתֵיהָ נְגוּלִי יִשְׁתַּוְהָ. כָּל קִבְּלָא דִּי לֹא אֵיתִי אֲלֵהָ אֲחֻבְרָן. דִּי יִפְּלַ לְהַצְלָה פְּדִנָּה [שם]. זהו הסיפור הידוע, שבספר דניאל:

שאל מהר"י צעדי את מהרי"ץ, הרי כתוב בירושלמי [סוף פרק ששי דמס' שבת] ובשיר השירים רבה [פ"ז, פ"ט], כי כאשר נבוכדנאצר אמר את הפסוק הזה, וְרַוְהָ דִּי רְבִיעָאָה דְּמָה לְבַר אֲלֵהִין [שם, כה'], דהיינו שהתואר של-רביעי, דומה לבן אלהים, ירד מלאך מיד השמים, וסטרו על פיו. ואמר לו, תקן מילך, ובר אית ליה? כיצד אתה מתבטא? וכי להקב"ה ישנו בן? אסור לדבר כך. ואכן, לאחר מכן הוא תיקן את עצמו. כפי שקראנו מקודם, שנבוכדנאצר אמר, בְּרִיךְ אֲלֵהָהוֹן דִּי שְׂדַרְךָ מִישַׁךְ וְעֵבֶד נְגוּ, דִּי שְׁלַח מַלְאָכָה, וְשִׁיב לְעַבְדוֹהִי [שם, כ"ח]. הפעם הוא לא אמר בר אלד'ים, אלא מַלְאָכָה, דהיינו מלאך. כעת הוא כבר נזהר, שלא להתבטא בצורה שאיננה נכונה, שאפשר להבין איזה דבר של-כפירה. זאת בעיקבות כך, שהמלאך סטרו על פיו:

דהיינו, לכאורה, מה רוצים מנבוכדנצר, שהוא אמר דומה לבר אלד'ים? הרי גם בתורה כתוב כך, וַיִּקְרָאוּ בְּנֵי הָאֱלֹדִים אֶת בְּנוֹת הָאֱדָם [בראשית ו', ב']. וכן כתוב בספר איוב, וַיִּבְאוּ בְּנֵי הָאֱלֹדִים לְהַתְיַצֵּב עַל יְיָ [איוב א', ו']. הכוונה היא, על המלאכים. 'בני אלד'ים', זה לא מחייב כי יש להקב"ה בן גשמי, אלא הכוונה למלאך. א"כ למה מאשימים את נבוכדנצר? מה החרון אף הגדול? מדוע נתנו לו סטירה על הפה, בגלל שהתבטא לא נכון? הרי הפסוקים של-תורה, מתבטאים כך, וכן הנביא. וישנם עוד מקומות רבים שכתוב כך, כגון וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹדִים [איוב ל"ח, ז]. וכן, וַיִּי אָמַר אֱלִי בְּנֵי אֶתְהָ אֲנִי הַיּוֹם יְלִדְתִּיךָ [תהלים ב', ז]. מה הפירוש, בני האלד'ים? אין הכוונה, כי ח"ו יש להקב"ה בנים. זהו כפי שאומרים, 'בני תורה', או 'בן תורה'. אין הכוונה, כי הם הבנים של-תורה, שכביכול התורה הולידה ילדים. אלא הכוונה היא, לאנשים אשר עוסקים וקשורים עם התורה. כפי שכתוב, וַיִּאמְרוּ בְּנֵי הַנְּבִיאִים [מלכים ב' ו', א'], אין הכוונה לבנים של-נביאים, אלא לאלה אשר עסקו בנבואה, אותם שהתלמדו בכך, הם הנקראים 'בני הנביאים'. אם כן, מה רוצים מנבוכדנאצר? זאת הקושיא ששאל מהר"י צעדי את מהרי"ץ, בהיותו בגיל 11 שנים:

מהרי"ץ בעל ה"חדות הנפלאה", בעונה יתירה השיב מיד לרבו מהר"י צעדי, אפשר שיש הבדל בין לשון הקודש לארמית. בלשון הקודש, ישנם פירושים רבים, למלה 'אלד'ים'. המלה אלד'ים, יכולה להתפרש למלאכים, כמ"ש וְהִיָּיתֶם בְּאֵלֵהִים יִדְעִי טוב וְרַע [בראשית ג', ה'], לפי אלה המפרשים כך כאן, או במקומות אחרים. ולפעמים הדיינים נקראים כך, כמ"ש אֲשֶׁר יִרְשָׁעוּן אֲלֵהִים [שמות כב', ח']. אבל בלשון ארמית, אין למלה 'אלד'ים' פירוש אחר, אלא אך ורק על הקב"ה. אבל בלשון הקודש, אכן הרב צודק, הפסוקים מדברים בלשון הזאת. זה היה התירוץ של-מהרי"ץ זיע"א:

והרב שלו, מיד כששמע את התירוץ, נהרו זורחו פניו. ואמר, מובטח אני בזה, שיורה הוראות בישראל. וכן הוה: מתוך דרשת מרן שליט"א בהילולת מהרי"ץ התשע"ד - רכסים

שלאחריו בזה"ל, שם טוב לך יצא ותשיג חפצך:

ולפי האמת מה שעושה האדם עניין שררה וגדולה כשהוא נחוץ לכך, אינו סותר לענוה כלל, ואדרבה צריך הוא אז להתגבר על מדת ענותנותו שהרגיל עצמו בה ונעשתה אצלו כטבע שני. כגון שמצינו מעשה באחד מגדולי הרבנים שיצא מעירו, וראה כפרי אחד כשהוא יושב ומנהיג עגלה ותומה לסוס, ופרה קשורה אליה. אמר לו, שזה אסור מדאורייתא, שנאמר לא תחרוש בשור ובחמור יחדיו. ענה לו הכפרי, איניי חורש, גם אין כאן שור וחמור, אלא סוס ופרה. ויאמר לו הרב, כי לפי קבלת רז"ל לאו דוקא חרישה אלא גם כל מלאכה כגון דישה או משיכת עגלה, וגם הוא הדין לכל שני מיני בהמה שהאחת טהורה והאחת טמאה. אבל הכפרי היה עם הארץ וגס רוח, ולא אבה לשמוע בקולו של הרב, ולא נתפעל מרוב בקיאותו, והמשיך בדרכו גם אחרי שביאר לו חומר האיסור וענשו. אז לבש הרב גאות, ויען ויאמר לו, הלא ידעת אם לא שמעת מי אני ומה כוחי, ומי הוא המדבר אליך, הלא אני מאריה דאתרא העיר הגדולה פלונית, ושמעי הולך בכל המדינות. ודע לך כי אם לא תחזור בך, תכף שניכנס לעיר אכריז עליך נידוי ושמתא. ומזה נבהל הכפרי והתיר מיד את הפרה מן העגלה והחזיק הרצועה בידו. ע"כ המעשה. וכי יאמר מאן דהו שהרב הזה שהשתבח בעצמו, הוא בעל גאווה חלילה. הרי לא מצא דרך להציל יהודי מאיסור דאורייתא זולת באופן זה, ועל כרחו שלא ברצונו הוזקק לומר כדברים האלה שאכן הועילו. נמצא שלבישת הגאווה, אינה אלא כלבישת בגד שהיא נחוצה לאדם, שלוובשו בעת שנצרך לו, ובידו להפשיטו מיד:

מעובד מתוך הספר "נפלאות מתורתך" - במדבר

הדעת נוטה כי אין עניין הענוה שלא יחשיב האדם את ערך עצמו, ויזלזל במעלות שחננו הי"ת בהן. כי אם אמנם כן הוא הדבר, מדוע יעשה שקר בנפשו. אלא שבדרך כלל, האדם מטעה בכך את עצמו, כביכול הוא חשוב ונכבד, או בעל שכל ונבון דבר, או ירא שמים, מושלם במידות טובות, ולכן הוא בסכנה גדולה ליפול ברשת הגאווה ולרדת שחת. אבל אפילו אם אמת נכון הדבר, חלילה לו להתנשא ולהתרברב בעבור כן על שאר בני אדם:

ולזכות למדה היקרה הזאת, צריך האדם הרגל והתמדה מצעירותו, כדי שלא תתחזק ותשתרב בו, עד שיקשה עליו להסירה ממנו, כי ההרגל נעשה טבע. כי בהתרגלו בדרך הזה, תיכנס הענוה בליבו מעט מעט, עד שתיכנס בו כראוי. כי הנה בהיות טבע לב האדם לזוח ולהתנשא, קשה עליו לעקור הנטייה הטבעית הזאת מעיקרה, אלא א"כ בפעולות החיצונות המסורות בידו, ימשוך מעט מעט הדבר בפנימיותו הבלתי מסור לו כל כך:

וזהו שאמר המשורר האלדי מהרש"ש זיע"א, בשירו **אם תחפצה בן איש**, שיסור מדרכי הגאווה והיוהרא, בזה"ל, **ולבש ענוה מימי בחרותך, ומאס עצת ריקים אשר יתיהרו ע"כ.** שלא ימתין לימי העמידה והזקנה, אלא יתחיל בזאת כבר מימי בחרותו. ועוד מפני שאז חום רתיחת הבחרות, גורם לו רצון התפארות והתנצחות, להראות חכמתו יותר מאחרים, ולגלות שגיאיותיהם לעין כל. וירויח בזה ג"כ שיצא לו שם טוב בעולם, כמו שהסמיק מהרש"ש בבית

בשורה משמחת לשוחרי התורה וההלכה

מה נכבד היום בהגלות נגלות ספר אמרי שפר אשר ניקב בשם פסקי מהרי"ץ - שערי טהרה לגאון עוזינו מהרי"ץ זצוק"ל והוא אוסף ענייני ההלכה ערוכים ומסודרים ע"פ סימני הטור והש"ע ועליו סוכב ספרו של מרן שליט"א בארנות יצחק הכולל ביאורים, הערות וצייונים על פסקי מהרי"ץ, וכן מכיל שקלא וטריא חידושים וברורים בשי"ם ומפרשיו ובפוסקים ראשונים ואחרונים, בעניינים הנדונים בדברי מהרי"ץ, חקרי הלכות ויסודות מנהגי ק"ק תימן יע"א. הספר נדרש מזה שנים רבות שאול מן השוק, ולא היה ניתן להשיגו, רק עתה. הספר יוצא לאור במהדורה חדשה מושלמת ומשופרת ובאותיות מאירות עיניים. ניתן להשיג במשרדי "פעולת צדיק", טל': 03-6780070.

המהיר: 45 ₪.

יומא דהילולא ה-210 של מהרי"ץ זצוק"ל - גאון רבני תימן ותפארתם

במעמד מרומם, מרגש ונכבד נערך יומא דהילולא ה-210 לפטירתו של מהרי"ץ זצוק"ל באולמי "ארמונות חן" בעיר בני ברק בכ"ח ניסן התשע"ה. ציבור רב שהגיע מהעיר ומחוצה לה מילא את האולם עד לאפס מקום. הכינוס החל בתפילת מנחה ברב עם, כשלאחריה דיבר הרה"ג נתנאל עומייסי שליט"א - מו"צ בבית ההוראה ד"פעולת צדיק" בענייני ספירת העומר. עם תום הדברים, התפללו ערבית ולאחמ"כ נשא מידברותיו הרה"ג רונאל אהרון שליט"א - ראב"ד בעיר באר שבע ומו"צ בבית ההוראה ד"פעולת צדיק" בענייני דיומא. לאחריו נשא דברי תורה הרה"ג משה רצאבי שליט"א מו"צ בבית ההוראה ד"פעולת צדיק" ורב ק"ק

"פעולת צדיק" - אלעד. התרגשות רבה אחזה בציבור עת נכנס לאולם מרן הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א, כאשר ציבור רב מלווה אותו לשלחן הכבוד. מיד אח"כ הוכתרו חתני ש"ע המקוצר - מחזור ל"ב, ואלה שמותם: חתן ראשון יש"ג, הבה"ח יאיר צדוק הי"ו - ישיבת "פרי עץ חיים", חתן שני יש"ג, הבה"ח נתן דמארי הי"ו - ישיבת "קול תורה", חתן ראשון יש"ק, הבה"ח שלמה סעדיה ברזילי הי"ו - ישיבת "משך חכמה", חתן שני יש"ק, הבה"ח נתנאל טייירי הי"ו - ישיבת "חכמת התורה" - אלעד. כמו כן הוכתרו גם חתני אגדתא דפסחא, אשר נבחנו על פירושו של מהרי"ץ "עץ חיים" - על ההגדה של פסח. מבין כל הנבחנים זכו הבחורים החשובים הבאים: חתן ראשון - ה"ה משה יהב הי"ו, חתן שני - ה"ה שמעיה זהרני הי"ו וחתן שלישי - ה"ה ברק אשואל הי"ו. לאחר מכן נשא מידברותיו הגאון הרב שמעון בעדני שליט"א חבר מועצת חכמי התורה וראש כולל "תורה וחיים" בני ברק, בעניין חזיון וחישיבות שמירת מסורת תימן. שיא הכנס היה עת מרן שליט"א נשא את המשא המרכזי בו דיבר בענייני דיומא והשקפה תורנית, תוך פילפול ותיבול דברי אגדה ומוסר הקשורים לזמן הרגל. את הערב כיבד בנוכחותו חבר הכנסת הרב יואב בן צור שליט"א. מוסדות "פעולת צדיק" מודים בזאת לכל המסייעים והעוזרים להצלחת הכינוס ובפרטם ה"ה: ר' אלעזר יוסף הי"ו, ר' שילה יגאלי הי"ו, ר' ישראל מאיר חדה הי"ו, ר' בן ציון גולן הי"ו, ר' יואל כהן הי"ו והבחור אבישי טייירי הי"ו.